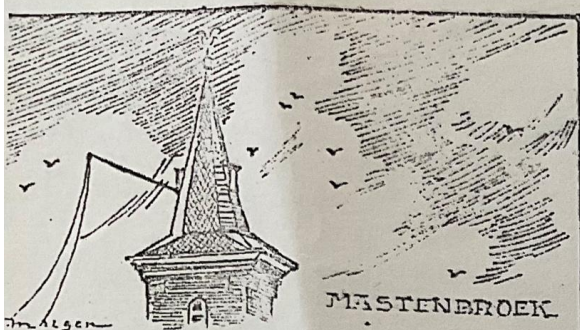

DE KLOKKE LUIDT

DE WATERSNOOD VAN 1825 HERDACHT

EN DE WATEREN NAMEN DE
OVERIAND. GENESIS 7 : 18A

De zon daalt in het westen, waar
De wolken vurig branden,
Getooid met purperranden.

De wandelaar, in 't vlakke veld
Hooft de metalenklanken
Der klok „Wil Gode danken!”

„Wil Gode danken en gedenken;
„Hoe juist voor honderd jaren
„Hier stroomden woeste baren!”

Zoo roept de klok, die eeuwen reeds
Haar klanken heeft gezonden
Langs vlakke poldergronden.

„Voor honderd jaar was ik getuige
„Hoe 's Heeren slaande hand
„Hier rustte op 't polderland!”
„Hoe ontombre watervloeden,
„Voorigestuud door een orkaan,
„Veel verwoestten op hun baan!”

De klokke roept, door d' avondlucht
Met ijzren stem in 't ronde:
„Gedenk in deze stonde —
„Het voorrecht, dat de Heere nu
„Dit land voor watervloeden,
„Zoolang heeft willen hoeden!”

vervolg

~~~~~

„Hoor! luide galmt de klok het uit:
„Komt, komt nu allen saam,
„En prijst des Heeren naam
„In 't kerkgebouw aan mijne zij!”
„En gaat den Heer daar danken
„Gepaard met orgelklanken?”

„En boogt nu niet, gij polderling,
„Op wat uw menschenhanden,
„Langs lage polderlanden,
„Tot stand brachten tegen watervloed!”
„Gedenk; het is des Heeren werk,
„Al zijn uw dijken nog zoo sterk!”

„Zijn werk alleen — het is Zijn gave;
„Dat nu al honderd jaren,
„Onafgebroken varen
„Mijn klanken, langs den groenen grond!”
„O sterveling 't is niet uw kunst,
„Maar enkel 's Heeren gunst!”

***

„Velen, thans dood, en aan mijn voet
„Rustend onder 't groen tapijt;
„Elk op beurt door mij beschreid,
„Hoorden 't kolkend water komen,
„Dat zooveel ellende bracht
„In dien zwarten bangen nacht!”

„Zwarte wolkenjachten ijden,
„Voortgezweept door een orkaan,
„Schichtig langs hun vale baan!”
„Loeiend beukten wilde vliagen
„Mijne ranke torenspits,
„Soms verlicht door bliksemflits!”

„Angstgeschrei en jammerklachten,
„Hulpgeroep in stervensnood;
„Wat een worst'len met den dood!”
„Mensch en beest ze waren machtloos
„Tegen 't woedend element!”
„Allen deelden in d'ellend!”

„Onbeschrijflijk was het tooneel,
„Dat ik daarop aanschouwde!”
„'t Was of de zonne rouwde,
„Toen zij ter oosterkim verscheen!”
„Mijn groene polder van weleer;
„'k Herkende haar niet meer!”

vervolg

„Alom de droefste tooneelen,
„Getuigend van veel wee;
„Ook bij het redelooze vee;
„Verdronken op de hoeven!”
„Waar zij op stal gebonden
„Zichzelf niet redden konden!”

De klokke zwijgt; haar klank versterft,
Terwijl de zon gaat zinken,
En late stralen blinken,
Die kleuren 't vlakke polderland.
Zij heeft met monotonen klank
Den Hemel-Heer gedankt.

De laatste trage klokkegalm
Wegstervend in de luchten;
Doet mij gedenken 't zuchten
Van mijne vaderen van weleer;
Toen de in nood geprangden
Naar 's Heeren hulp verlangden.

Naamloos wee is er geleden
In dit mijn geliefde oord,
Waar men thans zoo ongestoord
Bij Gods gunsten voort mag leven.
„God alleen heeft het behoord
„Honderd jaren voor den vloed!”

„Ik dank U Vader, dat Gij
„Voor zulke watervloeden
„Ons' veilig wildet hoeden!”

„Een stille bede nog o Heer;
„Zie niet in toorne op ons neer!”
„Bewaar nog lang deez dierbren grond,
„Waar eens mijn wieg op stond!”

Mastenbroek
4 Febr. 1925